

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **J. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUKHK-38545/DS/2018/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 11. 4. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUKHK-38545/DS/2018/Er a souvisejícího rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 10. 2018, č. j. MMHK/196803/2018/OP/Mich, kterým byl žalobce

uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 10. 4. 2018 v 10:01 hodin řídil na pozemní komunikaci v ulici Tyršova u č. p. 1243 v Třeběchovicích pod Orebem, ve směru jízdy od obce Librantice, motorové vozidlo tovární značky Peugeot, registrační značky, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na nejvýše 50 km/h. Měřicím zařízením TruCAM (sériové číslo TC005167), umístěným v ulici Tyršova u č. p. 849 na souřadnicích GPS: 50°12'09.03" N, 15°59'17.11" E, byla vozidlu na vzdálenost 137,7 metrů naměřena hlídkou Městské policie Třeběchovice pod Orebem rychlost 74 km/h. Při zvážení maximální možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, byla skutečná rychlost měřeného vozidla nejméně 71 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost tak překročil nejméně o 21 km/h.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného do celkem devíti žalobních bodů, označených: nevypořádání doplnění odvolání; porušení § 79a silničního zákona; rozbitý rychloměr; měření rychlosti proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze; neprovedení Návodu k obsluze jako důkazu; sankce; materiální stránka přestupku; nepřihlídnutí k vyjádření; nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. Posouzení věci krajským soudem.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 5. 2019 plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. KUKHK-38545/DS/2018/Er.
7. K nevypořádání doplnění odvolání žalovaný uvedl, že blanketní odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 22. 11. 2018. Na základě usnesení správního orgánu ze dne 4. 12. 2018 bylo odvolání doplněno dne 5. 12. 2018. Ke sdělení, že žalobce podává doplnění odvolání, však žádné doplnění nebylo připojeno.
8. K námitce místa měření žalovaný uvedl, že ve správním spise je založen jak seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třeběchovice pod Orebem, tak mapa místa, ze kterého bylo měření prováděno a které se jednoznačně nachází na schváleném místě.
9. K námitce rozbitého rychloměru žalovaný uvádí, že v opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, je uvedeno, že laserový rychloměr musí svými optickými a elektronickými vlastnostmi a/nebo vyhodnocovacím softwarem při dodržení pokynů v návodu k použití

zajistit, aby dopad laserových impulzů na šikmou plochu vozidla (tzv. efekt skluzu), nebo na výstupek (tzv. stupňovitý efekt) nevedl ke zkreslení výsledků měření rychlosti. Požadavek uvedený Českým metrologickým institutem musel být splněn, neboť v opačném případě by nebyl vydán Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C006-10. Použitý radar LTI 20/20 TruCAM je přístroj pracující na základě laserového paprsku, přičemž funkčnost tohoto systému je zajišťována pomocí různých algoritmů. S pomocí kontrolních mechanismů je tak zajištěno, že pokud TruCAM ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná.

10. K neprovedení návodu k obsluze jako důkazu žalovaný uvedl, že žalobce byl hlídkou městské policie ztotožněn a protiprávní jednání spolehlivě zdokumentováno. V rámci řízení žalobce nenapadal shromážděné důkazy ani provedené dokazování, k ústnímu jednání se nedostavil a taktéž se nedostavil k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný došel k závěru, že zavinění žalobce bylo náležitě zjištěno a zadokumentováno, neprováděl již další dokazování.
11. Závěrem pak žalovaný uvedl, že dne 5. 11. 2018 vypravil správní orgán rozhodnutí do datové schránky zmocněnce, které bylo téhož dne v 11:33:48 hodin doručeno. Vyjádření žalobce bylo správnímu orgánu doručeno téhož dne v 16:26:13 hodin, tedy až po vypravení rozhodnutí. Ukončení dokazování bylo žalobci náležitě oznámeno a o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí byl poučen. Této možnosti však nevyužil a až poté, co bylo rozhodnutí dodáno do datové schránky jeho zmocněnce, zaslal vyjádření.
12. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k výzvě nevyjádřil. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
14. Z předloženého správního spisu je předně relevantní Oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek, vyhotovené Městskou policií Třebechovice pod Orebem dne 11. 4. 2018, č. j. 2018/00480, ve kterém je zadokumentováno, že dne 10. 4. 2018 v 10:01 hodin řídil na pozemní komunikaci v ulici Tyršova u č. p. 1243 v Třebechovicích pod Orebem, ve směru jízdy od obce Librantice, motorové vozidlo tovární značky Peugeot, registrační značky, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na nejvýše 50 km/h. Měřicím zařízením TruCAM (sériové číslo TC005167) umístěném v ulici Tyršova u č. p. 849 na souřadnicích GPS: 50°12'09.03" N, 15°59'17.11" E byla vozidlu na vzdálenost 137,7 metrů naměřena hlídkou Městské policie Třebechovice pod Orebem rychlost 74 km/h. Při zvážení maximální možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, byla skutečná rychlost měřeného vozidla nejméně 71 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost tak překročil nejméně o 21 km/h. Podle této listiny se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat Oznámení. Součástí správního spisu je fotografická dokumentace výše

specifikovaného osobního vozidla, která byla pořízena měřícím zařízením TruCAM, stejně jako elektronický výstup z měřícího zařízení. Dále je ve spise založeno Osvědčení o absolvování základního školení operátora laserového měřiče rychlosti a Ověřovací list č. 8012-OL-70258-17 ze dne 14. 6. 2017 měřícího zařízení LTI 20/20 TruCAM, výrobní číslo rychloměru TC005167, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Součástí spisu byl rovněž i seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem ze dne 15. 1. 2015, č. j. KRPH-3059-2/ČJ-2018-050206. Toliko k základním důkazům pro rozhodnutí o přestupku.

15. Na základě uvedeného skutkového stavu byl dne 3. 5. 2018 vydán Magistrátem města Hradec Králové příkaz, č. j. MMHK/083768/2018, proti kterému podal jménem žalobce odpor zmocněnec Ing. M. J. Na základě podaného odporu bylo nařízeno ústní jednání na den 26. 9. 2018. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, jeho zmocněnec se z jednání omluvil.
16. Po provedeném ústním jednání vydal správní orgán I. stupně dne 24. 10. 2018 rozhodnutí, č. j. MMHK/196803/2018/OP/Mich, kterým uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal podáním ze dne 22. 11. 2018. Neuvedl v něm však, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, stejně tak neuvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo. Šlo tak o tzv. blanketní odvolání, k jehož doplnění jej správní orgán vyzval usnesením ze dne 4. 12. 2018 (s příslušným poučením), a to ve lhůtě 5 dnů od převzetí výzvy k doplnění. Zástupce žalobce však v uvedené lhůtě zaslal pouze přípis informující o doplnění odvolání, který však neobsahoval žádnou přílohu. Následně postoupil správní orgán I. stupně dne 17. 12. 2018 blanketní odvolání žalobce spolu se správním spisem k rozhodnutí žalovanému. Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2019, č. j. KUKHK-38545/DS/2018/Er žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
17. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 9 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za odůvodněnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
18. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

IV. 1. Nevypořádání doplnění odvolání

19. V první z žalobních námitek žalobce uvádí, že zmocněnec žalobce zaslal dne 11. 12. 2018 v 17:44 hodin na podatelnu správního orgánu doplnění odvolání v projednávané věci, ve kterém popsal vady prvostupňového rozhodnutí. Své tvrzení dokládá potvrzením o odeslání doplnění odvolání. Potvrzení o doručení doplnění odvolání a o jeho zařazení ke zpracování navrhuje žalobce rovněž provést jako důkaz. Dále žalobce konstatoval, že podání učinil vůči správnímu orgánu prvního stupně, proto mu není známo, zda odvolacímu orgánu toto doplnění odvolání došlo, nicméně jako podstatnou pokládá skutečnost, že ani jedna z uvedených námitek nebyla vypořádána. Vzhledem k tomu považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
20. Ze správního spisu i z příloh žaloby je zřejmé, že byla dne 11. 12. 2018 zaslána Magistrátu města Hradec Králové zpráva nazvaná: „Doplnění odvolání ve věci pana J. V., P/1180/2018/OP/Mich“. Správní spis ani potvrzení, která byla zmocněncem žalobce zaslána a která žalobce navrhuje provést jako důkaz, však neobsahují samotné námitky, které měly být v rámci odvolacího řízení vypořádávány. Nakonec ani žalobce ve svém podání ke zdejšímu soudu tyto námitky nikterak nedokládá.
21. Ač se krajský soud ztotožňuje s tvrzením, že dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je náležitostí rozhodnutí správního orgánu vypořádání se s námitkami účastníků řízení, nemohl tuto žalobní námitku shledat jako odůvodněnou, neboť z podkladů, které byly předloženy žalobcem a žalovaným, je zcela zřejmé, že doplnění odvolání neobsahovalo žádnou námitku

IV. 2. Porušení § 79a silničního zákona

22. Žalobce rovněž tvrdí, že došlo k porušení § 79a zákona o silničním provozu, když předmětné vozidlo bylo změřeno v úseku, který nebyl policií k měření schválen. Jak plyne ze správního spisu, strážníci byli oprávněni k měření v ulici Tyršova v úseku od ulice Severní po křižovatku s ulicí Hradecká. Žalobce je však toho názoru, že k měření došlo ještě před křižovatkou s ulicí Severní, což dokládá mapovými podklady, ze kterých je, při použití laserového paprsku tvořícího přímku, dle jeho názoru zřejmé, že měření proběhlo ještě před povoleným úsekem. Porušení § 79a zákona o silničním provozu žalobce rovněž spatřuje v neprokázání, že strážníci postupovali v součinnosti s policií, kdy touto není myšleno jen měření v místě policií schváleném.
23. Krajský soud na základě správního spisu a mapových podkladů zjistil, že místo, odkud bylo měření provedeno a hrana křižovatky ulic Tyršova a Severní jsou od sebe vzdáleny 150 metrů, tedy nikoliv 138 metrů, jak tvrdí žalobce. Vzhledem k tomu, že z výstupu z měření je patrné, že vzdálenost měřeného vozidla od měřícího zařízení byla v době pořízení snímku 137,7 metrů, je v souvislosti s výše uvedeným bezesporu, že měření proběhlo v úseku povoleném policií České republiky.
24. K námitce neprokázání postupu strážníků v součinnosti s policií krajský soud dodává, že ve správním spise je založena listina o určení míst k měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem ze dne 15. 1. 2015, č. j. KRPH-3059-2/ČJ-2018-050206. Touto listinou je prokázáno, že měření bylo provedeno na úseku určeném Policií České republiky, tedy v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Za součinnost Policie České republiky dle zmíněného ustanovení není možné pokládat požadavek na osobní

účast příslušníka policie při měření (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015-34 nebo ze dne 8. 9. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37). Namítá-li žalobce, že postup strážníků v součinnosti s policií nebyl v řízení před správním orgánem prokázán, lze k tomu uvést jen to, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se podmínkou součinnosti s Policií České republiky zabýval a konstatoval, že měření probíhalo v místech určených pro měření rychlosti. Rovněž z příkazu ze dne 3. 5. 2018, tak i z rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 24. 10. 2018 vyplývá, že při svém rozhodování vycházel správní orgán mimo jiné i ze seznamu míst určených k měření. Tomuto postupu správních orgánů tedy nelze nic vytknout. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-35). Vzhledem k uvedenému neposoudil krajský soud tuto námitku jako odůvodněnou.

IV. 3. Rozbitý rychloměr

25. Žalobce dále namítá, že použitý rychloměr byl rozbitý, což je dle jeho názoru patrné z toho, že uvedené GPS souřadnice odkazují na střechu domu, který je navíc na opačné straně silnice, než z jaké bylo dle snímku z rychloměru měřeno. Z toho usuzuje, že měřicí zařízení nefungovalo správně.
26. K námitce krajský soud uvádí, že z mapových podkladů jasně plyne, že místo označené souřadnicemi GPS se nachází u domu č. p. 849, tedy v místě, ze kterého bylo provedeno měření. Rovněž je třeba upozornit, že zeměpisné souřadnice uvedené v záznamu nejsou relevantní ve vztahu k tomu, zda laserový rychloměr pracoval správně, jelikož rychlost je u laserového rychloměru stanovena podle rozdílů vzdáleností změřených za určitý čas. Žalobcovo tvrzení o tom, že zeměpisné souřadnice neodpovídají fotografii z měření, tak nemohou zpochybnit zjištěnou rychlost vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 As 273/2016-53).

IV. 4. Měření rychlosti proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze

27. Ve čtvrté z námitek žalobce zpochybňuje správnost měření, neboť se dle jeho názoru při měření nenacházel celý záměrný kříž na měřeném vozidle. Své tvrzení dokládá vyjádřením Českého metrologického institutu, dle kterého by měření mělo být zastaveno, pokud se byť i část záměrného kříže nachází mimo měřené vozidlo, jelikož takové měření je v rozporu s Návodem k obsluze. V takovém případě nelze garantovat správnost naměřené rychlosti.
28. K situaci, kdy se celý záměrný kříž nenachází na měřeném vozidle se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 149/2017-47, či ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, kde bylo popsáno fungování rychloměru MicroDigCam včetně vyvrácení možnosti chybného měření: „Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti pak společnost ATS - TELCOM PRAHA, a. s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.” I v případě jiných typů měřících zařízení dospěl Nejvyšší správní soud opakovaně k názoru, že v případě zaznamenání rychlosti vozidla, musel být dán soulad metody měření s

návodem k obsluze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, nebo rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44). Vzhledem k výše uvedenému tak nelze této námitce přisvědčit.

IV. 5. Neprovedení Návodu k obsluze jako důkazu

29. V další námitce žalobce uvádí, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, což dovozuje ze skutečnosti, že Návod k obsluze nebyl proveden jako důkaz a rovněž není ani součástí správního spisu. Správní orgán se pouze ztotožnil s výpovědí strážníků, kteří uvedli, že měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem.
30. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že strážník M., která rychloměr obsluhovala, byla ohledně jeho používání proškolená (viz osvědčení ze dne 22. 6. 2017), kdy z podstaty věci je zřejmé, že účelem a důsledkem školení je právě osvojení si ovládání rychloměru v souladu s návodem. Postup dle Návodu k obsluze potvrdili oba strážníci i ve své výpovědi provedené během ústního jednání. Zde krajský soud považuje za vhodné připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které nelze výpověď strážníka nebo policisty hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybností o jeho tvrzení by měly existovat zcela konkrétní důvody. Policista či strážník se v řízení považují za nestranného svědka, který není žádným způsobem motivován, aby jeho výpověď vedla k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty tak vyvstanou zejména, neshoduje-li se jeho výpověď v podstatných okolnostech věci s jinými důkazy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015-33).
31. Žalobce ve svém tvrzení o nedodržení Návodu k obsluze však neuvádí žádnou konkrétní námitku, ze které by bylo možné dovodit nesprávnost měření, stejně jako neuvádí skutečnosti, kterými by bylo možné zpochybnit pravdivost výpovědi strážníků, přičemž takováto nebyla podána ani v průběhu správního řízení, když se žalobce nezúčastnil ústního jednání, nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a následně podal blanketní odvolání. Z uvedených důvodů proto krajský soud neshledal tuto námitku jako důvodnou.
32. Nadto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, sp. zn. 7 As 276/2015, který na základě provedení uživatelského manuálu jako důkazu cituje relevantní pasáž ze strany 53: „*Funkčnost systému TruCAM je zajišťována pomocí různých algoritmů, které zajišťují, aby nebylo možné zobrazit špatnou hodnotu naměřené rychlosti. Kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCAM ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost naměřené hodnoty. Proto vyhodnotí-li kontrolní mechanismus, že měření by nemuselo být správné (např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCAMem atd.), objeví se chybové hlášení*”.

IV. 6. Sankce

33. Ani s námitkou, kterou žalobce brojil proti výši pokuty, se krajský soud nemohl ztotožnit. Dle žalobce správní orgán nepřihlédl při uložení pokuty ve výši 3 000 Kč k žádné přitěžující okolnosti. Naopak jako k okolnostem polehčujícím bylo přihlédnuto k absenci následku, k tomu, že nedošlo k přímému ohrožení osob a rovněž i k tomu, že poslední přestupek žalobce spáchal v roce 2015. Správním orgánem však nebylo

přihlédnuto k dalším polehčujícím okolnostem, kterými jsou např. nulový provoz nebo dobrá viditelnost. Vzhledem k uvedenému se tak žalobce domnívá, že správní orgán neměl žádný důvod k tomu, aby uložil pokutu vyšší, než 2 500 Kč.

34. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, ukládání sankcí za přestupky, a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze pouze v případě překročení zákonem stanovených mezí tohoto uvážení nebo v případě jeho zneužití (např. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-26).
35. V posuzovaném případě o překročení mezí diskrece správního orgánu nebo o jejím zneužití hovořit nelze. Zákon umožňuje uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč, přičemž v konkrétním případě byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí. Nelze nadto přehlédnout, že žalobce proti uložené pokutě ani nebrojil. Správní orgán ve svém rozhodnutí rozsáhle odůvodnil výši uložené sankce (např. že nebyla způsobena újma na zdraví ani škoda na majetku, že bodové hodnocení žalobce v evidenční kartě řidiče je nula bodů). Jak již bylo nadto uvedeno, v odvolání žalobce na žádnou polehčující okolnost, kterou by měl správní orgán zohlednit, ani nepoukazoval. Rovněž je nezbytné připomenout, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost o 21 km/h, a tedy významně porušil svou právní povinnost. Z hlediska výše uložené sankce nutno dodat, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankcí ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119).

IV. 7. Materiální stránka přestupku

36. V sedmém žalobním bodě žalobce namítl, že v rámci správního řízení nebyly prokázány materiální znaky daného jednání a upozorňuje, že je nezbytné, aby byla naplněna jak formální stránka přestupku, tak i stránka materiální. V tomto kontextu odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008. Vzhledem k nedostatečnému odůvodnění, proč k naplnění materiální stránky došlo, se tak žalobce domnívá, že rozhodnutí správního orgánu trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
37. V uvedeném rozsudku zdůraznil Nejvyšší správní soud nutnost zabývat se materiální stránkou v přestupku v případech nepatrného překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to při existenci takové významné skutečnosti, která by vylučovala, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Pokud tedy v posuzovaném případě žalobce argumentuje uvedeným rozsudkem, činí tak zcela nepřípadně, neboť v projednávané věci nastala situace jiná.
38. Jelikož je v řízení o přestupku rozhodováno o vině a trestu za porušení právní povinnosti, je zapotřebí zkoumat naplnění obecných znaků přestupku. Lze proto souhlasit se správními orgány, že jednání, která jsou typizovaně uvedena ve skutkových podstatách přestupků, naplňují již ze své podstaty taktéž materiální znak přestupků. Existují však okolnosti, které snižují nebezpečnost jednání pro právem chráněný zájem společnosti pod míru typickou pro dané případy přestupků. V tomto ohledu je nutno hodnotit význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob provedení přestupku a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek

spáchán, osobu pachatele, míru jeho zavinění a pohnutku jeho jednání. Tyto okolnosti se posuzují v každém jednotlivém případě individuálně.

39. Žalobce v posuzovaném případě překročil nejvyšší povolenou rychlost o nejméně 21 km/h a naplnil tím všechny znaky skutkové podstaty přestupku, z jehož spáchání byl uznán vinným, tedy formální stránku spočívající v naplnění skutkové podstaty uvedené v platném právním předpise i materiální stránku spatřovanou ve společenské nebezpečnosti. Materiální znak přestupku byl v posuzovaném případě naplněn tím, že žalobce svou rychlou jízdou ohrozil bezpečnost provozu na pozemní komunikaci v obci, nadto v blízkosti dvou mateřských škol a přechodu pro chodce.
40. Nastavení rychlostních limitů má své opodstatnění právě proto, aby nedocházelo při běžném provozu a za předpokladu dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích k ohrožování života, zdraví a majetku účastníků silničního provozu. Pokud tedy v posuzovaném případě žalobce naplnil formální znak přestupku a dopustil se jednání popsáno v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, pak právě překročením nejvyšší povolené rychlosti o 21 km/h v obci naplnil i materiální znak přestupku spočívající v ohrožení života, zdraví a majetku osob. Žalovaný tak není povinen prokazovat, zda došlo v posuzovaném případě ke konkrétnímu ohrožení konkrétní osoby. Takové překročení maximální povolené rychlosti je natolik významným porušením právní povinnosti, že nelze ani uvažovat o tom, že by zde mohla být dána nějaká okolnost, která by snížila nebezpečnost jednání tak, aby bylo možno konstatovat, že jednání žalobce nebylo přestupkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2017, č. j. 5 As 33/2017-38). Uplatněnou námitku proto soud posoudil jako neodůvodněnou.

IV. 8. Nepřihlédnutí k vyjádření

41. Krajský soud dále nepřisvědčil ani žalobcově námitce nezákonného postupu žalovaného, který měl spočívat v nepřihlédnutí k vyjádření, doručenému ve stejný den, ve který bylo vypraveno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-50, a na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-36, z nichž vyplývá, že odvolací orgán je povinen zvážit doplnění odvolání, příp. vyjádření, i v případě, kdy tímto ještě nedisponuje např. proto, že bylo doručeno pouze správnímu orgánu I. stupně.
42. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo odesláno dne 5. 11. 2018 v 11:33 hodin. Doručeno bylo toto rozhodnutí až 7. 11. 2018. Není sporu ani o tom, že předmětné vyjádření bylo zástupcem žalobce odesláno a žalobci doručeno 5. 11. 2018 v 16:24 hodin. Žalobce k tomu zdůrazňoval, že ačkoli správní orgán I. stupně zaslal rozhodnutí do datové schránky 5. 11. 2018 a žalobce téhož dne odeslal vyjádření, měl správní orgán k této listině přihlédnout, neboť k doručení rozhodnutí došlo až 7. 11. 2018.
43. Obecně lze souhlasit, že správní orgán je povinen se zabývat vyjádřením účastníka řízení i poté, co uplynula lhůta k jeho podání. To však platí pouze za situace, že se s takovým vyjádřením může správní orgán reálně seznámit do vydání rozhodnutí ve věci. Ze shora uvedené časové rekapitulace je však zřejmé, že správní orgán I. stupně do doby vydání svého rozhodnutí neměl předmětné podání žalobce k dispozici, a to proto, že žalobce v okamžiku vydání rozhodnutí i jeho vypravení svoje podání ani neodeslal. Krajský soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že správní orgán I. stupně měl k danému vyjádření

přihlédnout, když bylo podáno ve stejný den, ve který bylo vydáno rozhodnutí a když k samotnému doručení rozhodnutí žalobci došlo až následně. V popsané situaci tak zajisté nelze po správním orgánu požadovat, aby reagoval na vyjádření účastníků řízení před tím, než jsou mu vůbec zaslána.

44. K žalobcem poukazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu krajský soud uvádí, že nejsou pro nyní projednávaný případ přílehlavá, neboť pojednávají o situaci, kdy doplněním odvolání disponoval správní orgán I. stupně a jeho postup (nepostoupení takového podání odvolacímu orgánu) způsobil, že se toto doplnění nedostalo k odvolacímu správnímu orgánu včas. V nyní projednávané věci však byla, jak je shora uvedeno, skutková situace zásadně jiná v tom, že předmětné vyjádření zaslal žalobce správnímu orgánu až po vydání prvostupňového rozhodnutí.

IV. 9. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

45. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. dubna 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně